

Jag tyckte synd om stackars fången,
 Och öppnade hans fängseldörr:
 "Var fri igen". — "Nej", hörs han svara,
 Med ömt begär och fint behag:
 "Marie! här är mig godt att vara,
 Jag sitter der jag sitter, jag."

10.

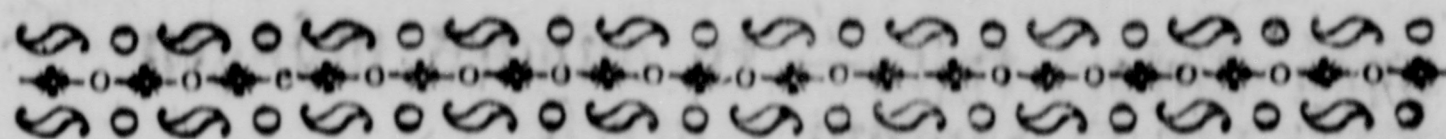
Der sitter han, der går han ledig,
 Der jollrar han i menlös frid;
 Han får väl lof att vara sedig,
 Då tant och mamma bo bredvid.
 Han är ej mera yr och yster,
 Men glad och luf den lilla Gud —
 Kanske för mycket för en syster,
 Kanske för litet för en brud.

Stockholm,
 Elmens och Granberg's Tryckeri, 1828.
 Hørnet af Slottorget och Rålbrinken.

GS 371

1 3 28.

Mitt hjerta är en landtlig hydda,
 Som har tre, fyra kamrar blott,
 Ej prålande, men likväl prydd,
 Och der är alltid varmt och godt.
 Parisiskt yppiga gardiner
 Gå ej fördunkla hyddan min,
 Der solen hela dagen skiner,
 Och hwem som helst kan titta in.

2.

En kammare har mamma ensam,
 En annan bor min tant uti,
 Den tredje är för fler gemensam,
 Och, mina wänner! der bor ni.
 Men, fåra flickor! nog förstår ni
 Jag äfwen har ett kabinett,
 Och hwem bor der? Jo, gissa får ni!
 Ni gissar ändå inte rätt.

3.

Jo, wet ni der, der sitter fången
 En liten allt för rolig gäst —

Men flickor! tyst — ty annars mången
Will kanske komma i arrest.
Han heter eliest Astrild, skalken!
Och är wäl inte känd af er?
Men, fåra barn! er håpnad swalken,
Så skall ni snart få weta mer.

4.

Ja, Astrild heter han, den lustwen!
Och hans historia linder så —
Jag kan wäl tro, hur ni er grufwen
För hwad ni här skall höra på;
Jag kan wäl tro, hur ni bewaken
För spejaren hwar enda stig —
Ack! det gör inte stort till saken:
Han narrar er så wäl som mig!

5.

Men hör nu på, i hwilka grader
Den skålmiska goßen mig beswel!
I bōrian höll han serenader,
Och war så gråtdgd och så blef.
Jemt återför hans ömma luta
De suckar windarne förströ;
Jemt hotar han — att aldrig sluta,
Och slutar jemt med hot — att dö.

6.

Nog, må ni tro, jag stängde wägen,
Och syntes ömsom döf och stött —

Men ack! han war så öm, så trägen,
Och tänk, om stackarn hade dött!
En gång — jag wet ei af hwad sprittning
Mitt hjerta kom liksom på glänt —
Men flux! tog han det i besittning,
Förrän jag wiste hwad som händt.

7.

Men nu — ei gret han mer, ei wet han
För något hot och något frus:
"I gummor! maken åt er," skref han,
"I flickor! jag rår om mitt hus."
Långt wärre än Kung Carl i Bender,
Han larmade och tog ei fred —
Och jag skref opp i min kalender
Det enda jordskalf hyddan led.

8.

Jag tror att flickorna fått rhymma,
Och gummorna bo temlig trångt,
Om jag ei wäpnat af den grymma,
Förrän han komma sig för långt.
Jag narra'n in i kabinettet,
Och pang! sköt regeln utanför —
Nu, fåra flickor! wet ni sättet,
Hur man despoten ödmjukt gör.

9.

Men när hans yrsla war förgången,
Och frid med grannarna som förr,